

ברכיכו

פרשת תרומה תשפ"ו

גליון מס
201

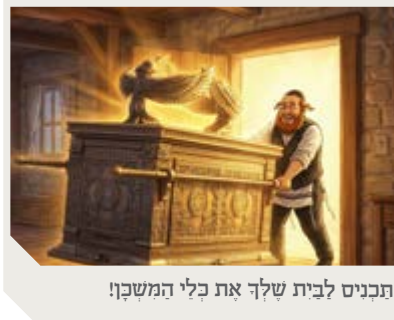
קח אותי לבית שלך

רלונטיים למודים אלו של השקראת השכינה להמשיך את הקדשה הזו אלינו בכל מקום שאנחנו רק נמצאים. פרשתנו פותחת: "ויקחו לי תרומה", מדבר פה שבקשו נדבות לבנין המשכן, אם כן מהו הלשון "ויקחו", לכאורה יותר מתאים הלשון "ויקחו". מסביר המדרש - שהקדוש ברוך הוא אומר לנשמות ישראל: זה נראה אכן שאתם נותנים ובונים, אבל בזה אתם לוקחים אותי אליכם כביכול.

אם אדם לומד תורה הוא לוקח כביכול את הקדוש ברוך הוא אליו, הוא מכניס את השכינה לחייו. אם בעבודה, באיזו נסיעה ארצה או באמצע סדורים כלשהם - לקחתי אתי איזה ספר, כמה פרקים משניות, דף גמרא, תהלים, שנים מקרא ואחד תרגום, על ידי זה השכינה שורה אצלי תמיד.

תכנים לבית שלך את כלי המשכן, אף אם אתה זוכה ללמוד תורה בבית מדרש, חשוב מאד לקחת את השכינה הקדושה הביתה גם, להראות לילדים איך האבא לומד שעורי תורה כסדרו, כך יהיה לה את ארון הקדש בחיים שלך. השלחן - אכילה בכשרות על פי ההלכה וכו', מנורה - איך שרבונו ז"ל למד אותנו לקדש את שבעת הברות שלנו - שני העינים, שני האזנים, שני נקבי החטם והפה שיש בפנים שלנו, להיטיב אותם בכל יום, על ידי תפלה ושיחה אל השם יתברך על כל אחד מהם, שנזכר לשמור עליהם ולהשתמש בהם לקדשה, שמירת העינים לראות רק את מה שהשם יתברך רוצה, האזנים - לשמע בקול דברי חכמים ולהזהר משמיעת דברים אסורים, שמירת החטם מפעם ואמונה ברוח וחקקה, נצול הפה לדבורים קדושים ושמירה מדבורים אסורים, כל הכלים הקדושים המביאים את השקראת השכינה נמצאים בתוך הבית שלנו!

(אשי ישראל תרומה תשפ"ב, תשפ"ג)

תכנים לבית שלך את כלי המשכן

יש מדרש מפרסם (מוכא בספרים הקדושים, השל"ה הקדוש וכו') על הפסוק בתחלת פרשתנו: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - "בתוכו" לא נאמר, אלא בתוכם, הרי מדברים מהמקדש, לשון יחיד, מדוע נאמר "בתוכם" לשון רבים? ללמדנו שישירה הקדוש ברוך הוא "בתוך כל אחד ואחד". זו היתה תכלית המשכן - אדם היה מגיע לשם, אם במדבר או במשכן שילה או אחר כך בבית המקדש - ומרגיש כזו אלוקות, עד שהיה מתהפך לגמרי, הוא התחיל להרגיש איך הקדוש ברוך הוא אתו עמו ואצלו, היו מגיעים למקום זה כביכול להטעין את המצבר... עד עכשו היה קצת רדום לעניני קדשה, ועכשו הוא מתחיל להתעורר, להבין איך הוא יכול להיות דבוק באור השכינה הקדושה בחיי היום יום.

לא היתה מצוה לגור ליד המשכן, ובדאי לא להשאיר בפנים לנצח, עלינו לקחת את הקדשה הזו, לחזר הביתה ולחיות עם השם יתברך מעכשו.

איך זה שיד היום?

יש מחסום אצל הרבה אנשים כשמגיעים לפרשיות אלו, המדברות מעניני בנית המשכן, הרי אין אנו בזמן שפית המקדש קיים, זה לא נוגע לנו בכלל, מה שכיאות יש לנו לדברים אלו?

זו טעות חמורה מאד, כלל גדול מסור בידינו - התורה היא נצחית, אם יש פרשה בה מבאר מקום של השקראת השכינה, מרחק להיות שפך זה נמשך תמיד, לכל הדורות בלי שום הפסקה, אולי אנו בצורה קצת שונה, אבל זה בודאי נמצא, אם כן נשאר לנו רק לדעת איך זוכים לקחת את הקדשה הזו הביתה.

מורה"ש היה רגיל לחזר על דברי הרמ"ק ז"ל: מקום המשכן הוא המשכן של הצדיק, הצדיקים מגלים לנו לומדים חיים, מלמדים את כל נשמות ישראל כמה

משגשג או התבודדות

ר' אברהם בר' נחמן ז"ל אמר פעם אחת, שכל אדם כמו שהוא, אם הוא למד, או בעל מקבל, או הוא ענו, או בעל חסד, או שאר בעל מדות טובות, אם זה בלי התבודדות, הרי הוא משגשג ממש. והמשיך זאת לשדוה, ששואלים האם הבחור הוא למד או ענו או בעל חסד וכו', ואמר שעושים עגול וכותבים סביבו כל המדות הטובות, אבל באמצע תבת "משגשג", הינו הוא למדן משגשג, ענו משגשג, בעל חסד משגשג וכו', כי כל המדות סובבות סביב התבה "משגשג", אבל אם פותחים בתוך העגול תבת "התבודדות", אזי כל המדות סובבות סביב התבה "התבודדות", הינו שהוא למדן בעל מתבודד בישוב הדעת וכו', כי הכל כבר מסתובב סביב הנקודה האמצעית. ועל-כן העקר הוא התבודדות - להשיח תמיד כל לבו אל ה' יתברך, שזה מכניס באדם ישוב הדעת.

(אשר בנחל, מכתב ד' אלפים תנ"ט)

מה הדרך הנכונה לבקש מהמעסיק שלי העלאה במשכורת?

כבר הרבה זמן אני רוצה
לבקש מהמעסיק שלי
העלאה במשכורת, אך
יש לי הרבה חששות
ואני לא יודע איך לבקש
את זה ממנו. מה הדרך
הנכונה לעשות את זה?
בתודה מראש, וישר כח
גדול על כל מסירות
הנפש שלכם.

תשובה

בעזרת השם יתברך יום ד' לסדר כי
תצא ח' אלול התשע"ג.

שלום וברכה אל ... גרו יאיר,
לנכון קבלתי את מכתבך.

לדעתי אתה לא צריך להתבייש,
רק לבקש בתמימות מבעל הבית
שאמה רוצה העלאה במשכורת
אם אפשר וכו', ובתחנונים ידבר
רש וכו', העקר שבכל העקרים
שתרצה בתפלה אליו יתברך, ומה
שתפלה פועלת שום דבר בעולם
לא פועל, ולכן תרצה לבקש ממנו
יתברך שיתרחב לך בפרנסתך,
ותראה ישועות גדולות שיעשה
עמך הקדוש ברוך הוא.

צריך שתדע שסגולה לפרנסה -
לברך ברכת המזון מתוך הסדור
דיקא, ובקול ובשמחה, וזה מסגל
לעשירות נפלאה, כמו שכתוב
(משלי י) "ברכת ה' היא תעשיר
ולא יוסף עצב עמה", הינו
שמברך את ברכת המזון בשמחה

העקר הוא התרומה

בעזרת ה' יתברך, יום א' ערב שבת קדש פרשת תרומה ג אדר
חדש השמחה התשע"ג

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כל
אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב,
עיר השמחה, ודי בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם
ישרה שכינתו תמיד.

השבת קוראין פרשת תרומה, ונכנסנו כבר אל
תוך חדש אדר - חדש השמחה, והקשר ביניהם
מוכן מאלי, כי אין עוד שמחה כמו מי שתורם
מעצמו ומכוחו ומרכושו להקים מקום להשראת
השכינה, אם זה המושקע והמקדש בהיותם עומדים
על תלם, אם זה בביתו הפרטי של כל אחד, שגחשב
כמשקן ומקדש מעט, העקר הוא התרומה, לתרם
בכל דרך שאפשר בשביל הבית, שהבית יהיה בנוי
ועומד על יסודותיו ותפארתו, אם זו תרומה של שלום
ואהבה לעשות כל מה שביכולתו שיהיה שלום
ואהבה שלמה בתוך הבית, אם זו תרומה של למוד
התורה, שידאג שתהיה אוירה של תורה תמיד
בתוך הבית, אם זו תרומה של תפלה, לחנך כל בני
הבית במעלות וגדלת התפלה בכל עניני החיים, כל
אלו הדברים נחשבים כמו תרומה ממש, כי צריכין
להשקיע בהם הרבה כוחות, אבל התוצאה היא
בלתי סופית, בית נכון ונשא, מקום נפלא להשראת
השכינה הקדושה, ואין שמחה גדולה מזו, אשרי
הזוכה לבית מפא"ר כזה.

על כן אחי ורעי היקרים, בואו נא משבת קדש
זאת פרשת תרומה, ונבנה מקום להשראת השכינה
הקדושה בתוך ביתנו, ונרצה בלמוד התורה כפי
יכולתנו, ובלמודי הפי"ת הנהוגים אצלנו, וכן נרצה
בעבודת התפלה, לחנך עצמנו וכל בני ביתנו
לעסק הרבה בתפלה ובתבודדות אליו יתברך,
וכן נרצה בדבורי אמונה שלום ואהבה בתוך הבית,
וכך תשרה אצלנו השמחה של חדש אדר בשלמות,
ונזכה לראות בישועת ה' בכל ענין.

המאחל לכם שבת שלום ומברך וחדש אדר טוב ושמחה!

יפנק משה מרין זצ"ל

עצומה, זה מסגל לעשירות, וכן
להזהר מאד על נטילת ידים וכו',
ולכן מהיום והלאה תקפיד מאד
מאד על נטילת ידים כשאתה
קום בבקר וכו', וכן כשיצאים
לשרותים וכו', וכן לפני האכילה
ליטל ידים עם נטלה דיקא וכו',
כי נטילת ידים מסגלת להציל
מעניות, כי ע"ל נטילת ידים
ראשי תבות עני"י - מי שמוזלזל
בנטילת ידים נעשה עני, ואמר
חכמינו הקדושים (שבת ס"ב:) אומר
רב חסדא: אגא משאי מלא חפני
מיא ויהבו לי מלא חפני טיבותא;
[אני נטלתי ידי עם מלא מים,
נתנו לי חפנים מלא טוב, כי רב
חסדא היה עשיר גדול מאד,
והפל בזכות נטילת ידים שהיה
מקפיד על זה]. וכן למוד משניות
מסגל לפרנסה, כי משנ"ה עולה
כמספר פרנס"ה, ואם מרבים
בלמוד משניות זוכים לפרנסה.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

נדבה

מאת כל איש אשר ידבנו
לבו
(שמות כה, ב)

// העקר הרצון

איך בכלל שיך לבנות מקום
מממץ להשראת השכינה? הרי
"הנה השמים ושמי השמים לא
יכללוך אף כי הבית הזה", אם
השמים לא מספיקים הבית הזה
יספיק? התשובה היא כי המושכן
נבנה "מאת כל איש אשר ידבנו
לבו", לא הפסך ולא הזקב הם
אלו שגרמו להאיר את האור
הגדול, אלא הרצונות ונדבת
הלב של כל יהודי.

// מה שאתה יכול

בשביל לבנות מקום לשכינה,
הביא כל אחד מה שיכל, אחד
יותר ואחד פחות, אפילו רק חוט
אדם או תכלת, מה שאתה יכול
לעשות למען השם יתברך - הכל
חשוב מאוד! הרצון שלך זה מה
שמביא את השראת השכינה.

// הדבור מביא השתוקקות

איך זוכים לקזו נדבת הלב
המסוגלת להשרות את השכינה?
הרי הלב מלא עם גשמיות
ועביות, איך מרימים אותו
להשתוקק השם יתברך? למדנו
רבנו ז"ל שעל ידי השיחה בינו
לבין קונו, כשאדם מרגיל את
עצמו להוציא רצונותיו וכסופיו
מפיו, עולה שלהבת הלב
להשתוקק אחריו יתברך.

(בתוך הנחל תרומה תשע"ט, אשי
ישראל תרומה תשפ"ב)

תבוא עוד

כמה דקות!

רק חצי

כמוכן שיחד עם התורה והתפלה יש
הקפדה גדולה על רגע בבית, שלא יהיו חס
ושלום כל מיני מריבות וכו', דברים שאסור
שיהיו בבית, **כי בזה מגרשים את השכינה
מהבית!**

זה מכרח לבוא יחד עם התורה תפלה,
כי צריכים שכל וחכמה לזה, לפעמים אדם
עסוק בעבודת השם שלו, לומד ומתפלל,
אבל יש פעת איזה מתח בתוך הבית, האשה
בקמת גדול, **אין זה חכם כעת להתעלם**
ולומר "אני לומד פעת אני מתפלל, לא
לבלבל אותי..." **לכל דבר צריך צמצום.**

מדות הארון שבמשכן היו חצויות -
"אמתים וחצי ארכו, ואמה וחצי רחבו, ואמה
וחצי קומתו" (שמות כה, י), מדוע הכל היה עם
חצי? למדו אותנו הצדיקים - **אדם צריך**
לדעת שלפעמים צריכים חצי מדה, אמנם
אתה עסוק פעת בלמוד תורה, אבל תהיה
בן אדם, תראה שיהא לך שכל, ואם אתה
רואה שאשתך צריכה אותך פעת, תעזר לה!
אדם חכם לא מחפה שיבקשו ממנו, יש איזה
לחץ מסים? צריכים איזו עזרה? הוא מיד
שם לעזר, אם אתה לא אוזח במדה זו עדין,
כנראה שלא קבלת את הלמוד של "אמתים
וחצי, אמה וחצי..." אתה חושב שהכל
צריך להיות משלם ומדק, לא קבלת עדין
את ההדרכה והחנוך הנכון.

(אשי ישראל תרומה תשפ"ב)

מה מכרח הוא ללמד בתוך הבית, אני
רגיל לומר לאברכי כולל, שאמנם זה
דבר נפלא מאד שזוכים ללמוד בבית
מדרש, אבל אסור לשכח שגם קירות
הבית צריכים לראות למוד התורה! שהאשה
והילדים יזכו לראות גם כן מהו למוד
התורה, לא מספיק שהם רק יודעים שהבעל
לומד, או שהילד אף פעם לא רואה בעצמו
את אביו לומד. איך יראו ככה את השראת
השכינה בתוך הבית? יכול להיות גם אדם
רציני שבאמת לומד הרבה במשך היום,
אבל חייבים גם בתוך הבית!

וכן בתפלה, יש תפלות קבועות בבית
כנסת, אבל אמירת תהלים והתבודדות, גם
כן חייבים בתוך הבית! היה פעם ילד אחד בן
אחד מאנשי שלומנו שמצא את אביו יושב
ליד ספר בסלון הבית, ומתבודד, הוא היה
צריך משהו מהאבא, והאבא ענה: **"מתק,**
תבוא עוד כמה דקות, אני עכשיו באמצע
לדבר עם הקדוש ברוך הוא..."

הילד תמים, איננו יודע "חכמות", הוא קבל
את זה בהלם גדול, והוא מיד רץ לחברים
שבחוץ וספר להם: **"אתם שומעים? אבא**
שלי עכשיו מדבר עם הקדוש ברוך הוא!"
והם אמרו לו שהוא סתם מדמיון... אבל הוא
התעקש **"אבא שלי עכשיו מדבר עם הקדוש**
ברוך הוא!" ובודאי זה נחרט בנשמתו, איך
שאפשר להיות דבוק בקדוש ברוך הוא,
ככה בונים בית בצורה כזו, שמראים להם
איך נראה תורה ותפלה.

מהו המנהג לגבי אמירת קריאת שמע שעל המטה של האריז"ל עם ודוי בשבתות ובימים טובים?

צריך לחיות בתחושה שהיום הזה הוא היום האחרון שלי, והנה קדם השנה אדם אומר קריאת שמע שעל המטה, ומתודה מה שעשה כל היום, ומקבל על עצמו ד' מיתות בית דין, ומוכן כבר למסור נפשו להקדוש-ברוך-הוא, בפסוק (תהלים לא, ו): "בִּידָה אֶפְקִיד רוּחִי, וְלִכְן אֲנִי נוֹהֵגִים גַּם בְּשַׁבָּת וּבִיּוֹם טוֹב לומר ודוי, אף שלא אומרים בדרך כלל, אבל מי שחי בהרגשה כזו שאולי זהו יומו האחרון - הוא מתודה. ולכן כתוב בזהר (נתי רג): זכאה קדמאה הוי מסתכלי כל יומא, כאלו בהאי יומא מסתלקא. אשרי החסידים הקדמונים, שתמיד היו חושבים, שהיום הזה הם מסתלקים. וכן אומרים חכמינו הקדושים (סנהדרין מג): כל המומתים מתודים; אם אדם דבוק בהקדוש-ברוך-הוא, ויודע שהלילה הזה הוא יומו האחרון, לאדם כזה מתר לומר ודוי בשבת וביום טוב

אני עובד כבר תקופה במקום שקשה לי בו מהרבה בחינות. אני מרגיש שאני פשוט לא רוצה להמשיך שם יותר

אם יש לך מקור פרנסה, אין זורקים אותו, אף אם אינך מרצה ויש בו חסרונות רבים, ובדאי אם תזדמן לך עבודה אחרת, מסדרת וקבועה וטובה יותר, אז כדאי לעזוב את העבודה הקודמת, אבל לא סתם כך לעזוב עבודה. ועל זה הקפיד מוהרנ"ת ז"ל ואמר, שפרנסה לא זורקים וכו'. ולכן תראה להתפלל גם על זה לפני יתברך, שתהיה לך פרנסה בשפע ובנקלה, קבועה ונוחה, והקדוש-ברוך-הוא השומע בתפלות ישראל ישמע בתפלתך.

זוגות ומשפחתו אל רבנו ז"ל, ובקשו בעדו, וספרו לו, איך שנפלה רוחו וכו', והוא יושב שבור מרב ביונות ושפיכות דמים שגרמו לו, וכששמע רבנו ז"ל את דבריהם, נתלהב מאד מאד, ענה ואמר: "קונץ הוא להפיל אדם? קונץ הוא להגביה בן אדם", (ובזו הלשון אמר: "א קונץ איז אראפ צו ווארפן א מענטש; א קונץ איז אויף צו הייבן א מענטש"), ושלח רבנו ז"ל אחריו, וכשבא אל רבנו ז"ל הסתגר עמו כמה שעות, וצוה עליו כמה הנהגות, והזהיר לו את כל המחזין שלו, ועלה ונתעלה במדרגות גבוהות עד מאד, עד שראה מראות וחיזיונות נוראות ונפלאות, והיו לו כחות רוחניים.

פעם אחת נסע עם רבנו ז"ל בדרך, ועברו דרך איזה יער עבות, ואמר לו רבנו ז"ל: "יצחק לייב, מאד רציתי לטבל עכשו במקוה", ענה ואמר לרבנו ז"ל: "אם רבנו ירשה לי, אעשה לו מקוה", ונתן לו רבנו ז"ל רשות וירד מהעגלה, וסמן עגול במקלות על הארץ, וכן מה שפנו, ונבקעה הארץ ונעשה מקוה, וירד רבנו ז"ל וטבל בו, וכשרצה גם הוא לרדת לטבל במקוה, ענה ואמר לו רבנו ז"ל: "אתה לא... ופעם אחת נסע עם רבנו ז"ל בעגלה אחת, וישבו שם מוהרנ"ת ז"ע ועוד כמה תלמידים, ובאמצע הדרך כשרבנו ז"ל ישב בדבקות עצומה, פתאום נתלהב מאד, ופניו החזירו ונתאדמו וכו', ונרעד, ושאל את כל אנשי שלומנו מי ראה, ואף אחד לא השיב דבר, רק רבי יצחק לייב ענה: אני ראיתי, ורמז לו רבנו ז"ל שישתק, ולמוהרנ"ת ז"ל היתה חלישות הדעת, אמר לו רבי יצחק לייב: תאמינו לי שגדל ההשגה וההרגשה שיש לכם בדברי רבנו ז"ל, שזה יותר מכל המראות והחיזיונות שלי, ונחמו מאד.

רואים מזה מהו ענין התקרבות אל רבנו ז"ל, ואל מה יכולים לזכות, אם אין האדם בטלן. כשאדם מקבל את למודו של רבנו ז"ל באפן הזה, שמצד אחד הוא נמשך הרבה אליו יתברך בשיחה בינו לבין קונו, ומצד שני אינו נופל בדעתו משום דבר, רק מחזק את עצמו בכל מיני אפנים שבעולם יהיה איך שיהיה, אז דיקא אין לו ירידה ונפילה שבעולם, שלא יוכל האדם לצאת משם ולהפנס אל המדרגה הגבוהה ביותר, העקר שיחזיק את עצמו ברבנו ז"ל, ויתבודד הרבה עמו יתברך, ויהיה שש ושמן תמיד, ויחזק עצמו על כל מה שעובר עליו בחייו.

(שיחות מוהר"א ש חלק ד' ערך 'התקרבות אל רבנו ז"ל')

תלמיד אחד היה אצל רבנו הקדוש, ושמו היה רבי יצחק לייב מטעפליק. גם קדם התקרבותו היה מפרסם לצדיק גדול, ואנשים רבים נסעו אליו מעירות רבות, לתת לו פדיונות, ולבקש ברכות וישועות, בהיותו איש קדוש ובעל מופת גדול. כשהתקרב רבי יצחק לייב אל רבנו ז"ל -

זרק מעליו הכל, וקבל את דבר רבנו ז"ל בתמימות ובפשטיות גמורה בתפלה והתבודדות ובדבקות הבורא יתברך, ועלה ונתעלה על ידי זה יותר ויותר. ואף שהאנשים לא הפסיקו לרוץ אחריו, הוא לא הסב פניו אליהם כלל, וסבל הרבה בושות וחרפות ממתנגדים רשעים, עם כל זאת החזיק מעמד, וזכה להגיע למדרגות גבוהות בעבודת השם יתברך על ידי רבנו ז"ל. השגתו והרגשתו בדברי רבנו ז"ל היתה כל כך גדולה, עד שבעת שאמר רבנו ז"ל תורה הוצרך לסתם את אזנו, כדי לצמצם עצמו מרב תבערת לבבו. ופעם גם אמר לו רבנו ז"ל: "אם הייתי מספר לפניך חצי שיחות ממה שספרתי לרבי נתן ורבי נפתלי, לא היה לך היום כלל, וגם כל העולם כולו לא היה לו היום..." (עין חיי מוהר"ו). סימן ש"א - דפוס חדש), כי מרב התלהבותו היה שורף את עצמו, ואת כל העולם מגדל ההרגשה שהיתה לו בדברי רבנו ז"ל, ועמק בינתו והשגתו בדבריו הקדושים, כי רבנו ז"ל העלה אותו למדרגה גבוהה עד מאד.

ומעשה שהיה עמו כך היה: קדם התקרבותו לרבנו ז"ל היה גר בעיר טעפליק, והיה צדיק מפרסם מאד, ונסעו אליו אנשים רבים, ועשה מופתים גלויים, ונפקדו על ידו הרבה עקרות, והיה כל כך מפרסם, אשר בכל מקום בואו רצו אחריו אנשים, ובקשו את ברכתו, והיה צדיק מפרסם אחד שחלק עליו, ואמר שהוא משתמש עם קבלה מעשית, וצוה לחסידיו שיתפסו אותו וילקו אותו, וכן עשו, והיתה לו חלישות הדעת גדולה מזה, ונפל ברוחו מאד. כשנתפרסם שם רבנו ז"ל בעולם, באה